zjištění soudu I. stolice. Dovolací soud je zjištěním tím vázán, a nebylo proto třeba postrádaných důkazů. Nehledíc k tomu žalobce v odvolání, pokud jde o přímé zavinění žalované firmy, ani výslovně nevytkl vadu řízení I. stolice pro nepřipuštění těchto důkazů, žádav doplnění řízení nabídnutých důkazů (bez jejich uvedení), zejména výslechem žalovaného Č. o tom, že zbraň spustila, jakmile se jí Č. dotkl. V posléz uvedeném směru stačí vzhledem na vývody dovolání poukázati na to, že žalobce sám v žalobě tvrdil, že Č. a Z. neopatrně zacházeli s revolverem, což je zjištěno pravoplatným trestním rozsudkem, jímž je civilní soudce vázán (§ 268 c. ř. s.).

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 18. IX. 1931 čís. RV II. 630/30. Karel Jelínek.

---

**K výkladu zákona z 3. dubna 1925, č. 67 Sb. z. a n. Zaměstnanec pozbývá nárok na dovolenou, neuplatní-li své právo na ni v tom kterém služebním roku.**

Zaměstnanec má za podmínek stanovených v § 1 zákona čís. 67/1925 nárok na placenou dovolenou k svému zotavení a za dobu této dovolené přísluší mu náhrada mzdy podle § 9. Žádati zákonitou dovolenou jest zaměstnancovým právem, uděliti ji jest pak povinností zaměstnavatelovou. Z toho plyne, že jest zaměstnanci ponecháno na vůli, chce-li se domáhati dovolené, a že zaměstnavatel není povinen, aby mu ji nabízel a vnucoval. Zákon dále předpokládá, že zaměstnanec nastoupí dovolenou na zotavení jemu příslušející v tom kterém služebním roce, což vyplývá zejména z ustanovení § 8, v němž se mluví o roce, v kterém se dovolená uděluje, dále z ustanovení § 10, že zaměstnanec, který dostal výpověď z práce nebo opustil práci z důležitých důvodů před nastoupením dovolené, má nárok jen na poměrnou placenou dovolenou, odpovídající pracovní době v roce pro dovolenou rozhodné, a z ustanovení § 11, že placená dovolená nepřísluší těm, kteří v roce, kdy by na dovolenou jinak měli nárok, před jejím nastoupením byli propuštěni z práce z důležitých důvodů. Z toho jest usuzovati, že zaměstnanec pozbývá nároku na dovolenou k zotavení, neuplatní-li právo na ni v tom kterém služebním roce, a takto jest rozuměti i ustanovení § 11, že placená dovolená nepřísluší těm, kteří ji bez důvodu nenastoupili. Podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu zmíněného zákona (tisk 5112 poslanecké sněmovny z r. 1925) jest jeho účelem, aby úpravou placených dovolených se zvýšila tělesná i mravní zdatnost dělnictva a tím i chuť ku práci a produktivnost našeho národního hospodářství, kteréhožto účelu má býti dosaženo delší nepřetržitou dovolenou. S tímto účelem by se nesrovnávalo, kdyby se zaměstnanec nehlásil o dovolenou třebas po více let jen proto, aby se mu dostalo místo ní peněžité náhrady po vystoupení ze služby. Že

nároku na dovolenou pro zotavení nemá býti zaměstnanci využíváno k získání hmotných výhod, vyplývá zejména z ustanovení druhého odstavce § 11, že náhrada mzdy za dobu dovolené nepřísluší osobám, které v době dovolené pracovaly za úplatu pro osoby cizí.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 4. února 1932 Rv I 2255/30-1. J. K.

---

**K pojmu rozporu se spisy. — K zabránění domněnky, že pacht byl mlčky obnoven, nutno podati na pachtýře žalobu do 14 dnů po ukončení, nikoli však před ukončením pachtovní doby. Mlčky nastalou obnovou pachtu stává se žaloba na vrácení pozemků i na náhradu pro neobdělávání jich bezpředmětnou.**

Žalobkyně domáhala se na žalovaných žalobou dne 30. března 1930 na soud podanou jednak vydání pozemků, k nimž měla právo požívací, ježto žalovaní po skončení pachtovní doby (na podzim 1928) jí vrácení pozemků odpírali, jednak i náhrady škody za neosetí, pokud se týče neosazování části pozemků.

Soud I. a II. stolice žalobu pro mlčky nastalé obnovení pachtovního poměru zamítly.

N. s. dovolání žalobkyně nevyhověl. V důvodech uvedl: Rozpor se spisy tu je, když rozsudek z omylu nesprávně reprodukuje pro rozhodnutí důležitý obsah přednesu stran neb obsah průvodního prostředku, nebo když nepřihlíží k důležité okolnosti nebo k důležitému důkazu.

Dovolatelka však tuto výtku takto nedoličuje, nýbrž vidí rozpor se spisy v tom, že napadený rozsudek béře za zjištěno, že žalovaní pokračovali v užívání zpachtovaných pozemků ještě po sklizni 1928, ačkoli prý v říjnu 1928 prohlásili, že nechtějí dále pozemky pachtovati a užívati.

Tímto postupem nečiní však žalobkyně výtku rozporu se spisy, nýbrž výtku nesprávného právního posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), avšak i tu činí neprávem, neboť nižší soudy nezjistily, že žalovaní slíbili, jak žalobkyně tvrdí, v pachtu nepokračovati, a není proto výtka tato provedena v tom bodu po zákonu.

Podle §§ 1114 a 1115 obč. zák. a § 569 c. ř. s. nastává u pachtovních smluv, které zanikají projitím času bez předchozí výpovědi, mlčky obnova pachtovního poměru na dobu jednoho roku, když po uplynutí pachtovní doby pokračuje pachtýř v užívání pachtovního předmětu a propachtovatel na něho do 14 dnů nepodá žalobu o navrácení pachtovního předmětu. Nestačí mimosoudní zápověď propachtovatelova pachtýři neužívati nadále zpachtovaný předmět, nýbrž jest potřebí k zabránění domněnky, že pacht byl mlčky obnoven žaloby, jak již bylo uznáno v rozhodnutích 7715 a 4944 Sb. n. s., na něž se poukazuje.